

νά μὴ τὴν ἴμισοκάμνη! Καὶ ἡ Γραφή λέγει· «Ὅ,τι εὐρίσκει ἡ χεὶρ σου νὰ κάμῃ, κάμνε το μὲ ὅλην τὴν δύναμίν σου!»

Βλέπετε, κόρη μου, ἔρχεται ὁ χειμὼν καὶ πρέπει νὰ προετοιμασθῶμεν. Ἴσως εἰς ἐσὲ φαίνεται τὸ καλοκαίρι ὅτι θὰ διαρκέσῃ διαπαντός· εὐὸ ἐμπορεῖς νὰ παίξῃς καὶ νὰ χορεύῃς τὸ καλοκαίρι. Ἡμεῖς ὅμως πρέπει τὸ καλοκαίρι νὰ ἐργαζώμεθα, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνωμεν ἀπὸ πεῖναν τὸν χειμῶνα. Πρῶτον κατασκευάζομεν τὴν κρηθήραν μας, ἀπὸ καθαρὸ ἄσπρο κηρί. Ἐπειτα πρέπει ὅλαις ταῖς τρύπαις τῆς κρηθήρας νὰ ταῖς γεμίσωμεν μὲ ὥρατον ξανθὸ μέλι. Ἐπειτα ἔχομεν τὰ μικρά μας νὰ θρέψωμεν, ὅπου πεινοῦν. Τί λές, εἶναι νὰ μὴ ἐργάζεται κανεὶς; Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν καιρὸν οὔτε νὰ ἴσοκἀμωμε τὴν ἐργασίαν μας!

— Μά, πῶς ἡξεύρετε τὸν δρόμον καὶ ἐπιστρέφετε κάθε φοράν εἰς τὸ μελίσι, ἐνῷ καμμίαν φοράν πηγαίνετε ἀρκετὸν διάστημα;

— Ἀ, κόρη μου, πετῶμεν κατ' εὐθεΐαν. Βλέπετε αὐτὴν τὴν πεταλούδαν ἐκεῖ πέρα, πῶς πετᾷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐπάνω, κάτω, δεξιὰ ἀριστερά, χωρὶς καμμίαν τάξιν; Ἐ, αὕτη ἡ πεταλούδα βγάζει καὶ αὕτη μέλι ἀπὸ τὰ ἄνθη, ἀλλὰ ποτὲ δὲν βάζει οὔτε μίαν σταλαγματιάν κατὰ μέρος, ὥστε νὰ ἔχῃ τὸν χειμῶνα νὰ φάγῃ!

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ.

Κύριε συντάκτα τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων.

Θὰ παραχωρήσητε ὀλίγον τόπον εἰς τὴν μικράν σας ἀξιόλογον Ἐφημερίδα τῶν Παίδων εἰς πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρεται καὶ εἶχε καὶ εἰσέτι ἔχει νὰ κάμῃ πολὺ μὲ παιδία, περὶ τὴν ἀνατροφὴν τῶν ὁποίων ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι εἴμεθα πολὺ ὀπίσω τῶν ἄλλων ἐθνῶν; Ἐὰν θελήσητε νὰ πράξητε τοῦτο, κολακεύομαι νὰ πιστεύσω ὅτι αἱ περὶ ἀνατροφῆς πρὸς τὰς μητέρας παρατηρήσεις μου, τὸ προῖον πολυχρονίου πείρας καὶ ἀναγνώσεως περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, δὲν θὰ ἀποδοῦν ἄκαρποι εἰς τὰς ἐπιθυμούσας νὰ δοκιμάσωσιν αὐτάς. Θὰ ἀπευθύνω δὲ τὰς παρατηρήσεις μου ταύτας εἰς τὰς μητέρας, διότι ἡ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων ἀνήκει φυσικὰ εἰς αὐτάς. Καὶ

1. Ἡ προσοχὴ σας πρέπει νὰ στραφῇ πρὸ παντός ἄλλου κατὰ τῆς φιλαυτίας. Ἡ φιλαυτία εἶναι ἡ μεγάλη καὶ ἐμπεριπλέκουσα ἁμαρτία τῶν ἡμερῶν μας. Οἱ νέοι γίνονται φιλαυτοὶ ἐκ νηπιότητος, διδασκόμενοι νὰ σκέπτονται πολὺ διὰ τὸν ἑαυτὸν των—διὰ τὰς ἰδικὰς των ἀναπαύσεις, διὰ τὰς ἰδικὰς των τρυφηλότητας, διὰ τὰς ἰδικὰς των ἡδονὰς καὶ πολὺ ὀλίγον διὰ τοὺς ἄλλους. Συναυξάνουν καὶ ἐδραιοῦνται εἰς τὴν φιλαυτίαν, ὅθεν ἀδύνατον νὰ κατασταθῶσι λαμπροὶ καὶ εὐγενεῖς χαρακτῆρες, ὅταν ἀνδρωθῶσιν οἱ τοιοῦτοι.

2. Εἰς τὴν ἀποχήν. Τὸ παιδίον δὲν δύναται ὡς ὁ ἡλικιωμένος νὰ ῥησεύῃ ἀτιμωρητῇ, δὲν δύναται νὰ ἀπέχῃ τροφῆς ἐπὶ πολὺ χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ κατ' ἑαυτοῦ νόσον «Τὰ παιδία, ὡς τὰ ὄρνιθα, πρέπει ἀδιακόπως νὰ

σκαλίζουν κατὰ τι,» εἶπε ποτε Ἀγγλος τις παιδαγωγός, καὶ εἶναι ἀληθές—ὁ μικρὸς τῶν στόμαχος ἀπολύτως ἀπαιτεῖ τοῦτο.

«Ὁ στόμαχος σας εἶναι ἐπὲρ τὸ δέον νεαρός, καὶ ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τροφῆς γεννᾷ νόσους.» (Σαίξπηρος.)

Ἀλλ' ὅμως ἂν καὶ ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τροφῆς εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ παιδία ἡ κατάχρησις εἶναι οὐχὶ ὀλιγώτερον βλαπτικὴ. Ὅθεν εἰς τοῦτο πρέπει νὰ τηρῇται ὁ χρυσοῦς κανὼν τῆς μετριότητος.

3. Εἰς τὴν ἀκριβείαν. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος πρέπῃ νὰ ᾔναι ἀκριβής, ὀφείλει νὰ διδασθῇ τὴν ἀκριβείαν ἐκ νεαρῆς ἡλικίας, ἄλλως οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ νὰ μάθῃ αὐτήν, ὅταν ἡλικιωθῇ.

Τὸ παιδίον, λοιπόν, πρέπει νὰ διδασθῇ νὰ ὁμιλῇ ἀκριβῶς· νὰ λέγῃ τὰ πράγματα ὅπως εἶναι καὶ ὅχι νὰ μεταχειρίζεται γλῶσσαν μὴ ἀναποκρινομένην εἰς τὰ αἰσθημάτων του, διότι οὕτως ἐνθαρρύνεται ἡ ἀναλήθεια, καὶ κατὰ μικρὸν καὶ ἀνepsiσθῆτως ἄγεται εἰς τὸ ψεύδος, ὁ δὲ ψεύστης εἶναι πάντοτε ψεύστης. Οὐδὲν ἄλλο αὐτῷ εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον τόσον πολὺ, ὅσον τὸ ψεύδεσθαι. Τινὲς μάλιστα οὐδέποτε λέγουσιν τὴν ἀλήθειαν. Τὸ ψεύδος μὲ τοὺς τοιοῦτους εἶναι ὁ κανὼν, ἡ δὲ ἀλήθεια ἡ ἐξαιρέσις. Πάσχουσιν, ὡς λέγουσιν οἱ ἱατροὶ, ἀπὸ χρονίαν ψευδολογίαν! Ἀπαντες δὲ σχεδὸν οἱ τοιοῦτοι ὀφείλουσι τὸ ἐλάττωμα τοῦτο εἰς τὴν πρώϊμον αὐτῶν ἀνατροφὴν.

Ἀς διδασθῇ λοιπόν τὸ παιδίον ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῆς διανοίας—ἀπὸ τῆς πρώτης προσπάθειας πρὸς τὸ ὁμιλεῖν—νὰ ὁμιλῇ μὲ ἀκριβείαν περὶ ὅλων τῶν ἀντικειμένων, εἴτε ποταπὰ, εἴτε οὐσιώδη εἶναι ταῦτα, καὶ σὺν τῷ χρόνῳ τὸ παιδίον τοῦτο θέλει περιφρονεῖ τὸ ψεύδος καὶ ἀκόμη νὰ ᾔναι καὶ κατ' ἐλάχιστον ἀναληθές.

Πᾶσα μήτηρ ἐπομένως πρέπει νὰ διδάσκῃ τὰ τέκνα τῆς νὰ ᾔναι ἀκριβῇ εἰς τὴν συνομιλίαν των, καὶ εἰς τὰς ἐκθέσεις των—νὰ μένουν ἀκριβῶς εἰς τὸ γράμμα τοῦ γεγονότος καὶ νὰ μὴ ζητοῦν νὰ τὸ καταστήσωσι θαυμαστόν. Οἱ ἄνθρωποι λέγουσι πολλάκις περὶ τινος ἀνθρώπου, «Δύνασθε νὰ πιστεύσητε πάντα λόγον, τὸν ὅποιον λέγει, διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀκριβής.» Ἐνῶ δὲ ἄλλους λέγουσιν, «Ὅ,τι καὶ ἂν εἶπον αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι ἀληθές, διότι οἱ τοιοῦτοι δὲν ἐννοοῦν νὰ ᾔναι φιλαλήθεις.»

Εἰς τὴν ἀκριβείαν ὑπάρχει μεγάλη ὠριακότης. Ἡ ἀκριβεία θέλει συναυξάνει μὲ τὸ παιδίον καὶ τέλος γίνεταί ἕξις ἡ δὲ ἕξις εἶναι δευτέρα φύσις.

ΛΥΔΙΑ.

(Ἀκολουθεῖ)

— Εἰς τὸ νομισματοκοπεῖον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κόπτονται κατὰ μῆνα ἀργυρὰ τάλληρα ἀξίας 10,000,000 φράγκων!

— Κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς ὁ πορθμὸς τοῦ Παναμᾶ μετὰ τὴν ἄνοιξιν αὐτοῦ θὰ χρειάζεται πρὸς καλὴν συντήρησιν αὐτοῦ περὶ τὰ 15,560,000 φράγκων, ἐνῶ τὰ εἰσοδήματά του θὰ ἀνέρχωνται εἰς 50,000,000 φράγκων!

— Ὁ Δόκτωρ φρέιερ ἔλαβεν ἀντὶ μιᾶς χειρουργικῆς ἐγχειρίσεως, τὴν ὁποίαν ἐξετέλεσεν εἰς τὸ πρόσωπον ἐνὸς τῶν μεγιστάνων τῆς Ἰνδίας, τὸ ὅχι εὐκαταφρόνητον ποσὸν τῶν 10,000 λιρῶν, ἥτοι 250,000 φράγκων!

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος ἐτιμωρήθη μεγάλως διὰ τὴν ἀπάτην του;
2. Ποῖος ἀντημεφθῇ διπλάσιως διὰ τὴν ἀκεραιότητά του;
3. Ποῖος ἐδείχθη σκληρότατος εἰς τὰ παιδία;

Συνδρομὴ «Παιδικῶν Λιγημάτων», 8 κατ' ἔτος, ἐν Ἑλλάδι 40 λεπτ. ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ 60 λεπτ.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ 1890.—2251.